



Andrzej Osiecimski-Czapski (1899–1976), porucznik Wojska Polskiego, uczestnik wojny polsko-sowieckiej, wioślarz, hokeista, trzykrotny mistrz Polski w wioślarstwie w jedynekach (1924, 1925) oraz w dwójkach podwójnych w osadzie z Jerzym Lisieckim (1926), uczestnik IO w Paryżu (1924), brązowy medalista ME w Pradze (1925) w jedynekach, jako hokeista reprezentant Polski w ME w Davos (1926), członek pierwszego Zarządu Związku Hokeja na Lodzie (1925), b.d., Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 230, k. 53



Dzieci na basenie w Ciechocinku, 1935, „Wiadomości Turystyczne”, 1 czerwca 1935, Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 616, k. 28



Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Ignacy Mościcki (siedzi pierwszy od prawej) na trybunie podczas zawodów wioślarskich w Bydgoszczy, 1933, Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 230, k. 24



Przedwojenna osada wioślarska Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego; siedzą od lewej: L. Majewski, J. Wiśniewski, J. Lisicki, A. Kuncewicz, S. Wądołowski, A. Olszewski, W. Okniński, J. Kozłowski, K. Kitzman, b.d., Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 230, k. 27

Najbliższe jego [Ignacego Mościckiego] sercu były sporty wodne, a szczególnie żeglarstwo, które uważał za ważną część działalności edukacyjnej na rzecz promowania zagospodarowania wybrzeża morskiego i wychowania dla tego celu społeczeństwa. Najlepiej czuł się wśród członków Yacht Klubu Polskiego, którego członkami byli przedstawiciele rodowej arystokracji, oficerowie, wysocy urzędnicy państwowi i samorządowi oraz osoby wywodzące się z elit finansowych, sprzyjające rządowi sanacji. Ta sympatia była odwzajemniona. Otrzymał tytuł honorowego komandora Yacht Klubu Polskiego. Corocznie zjawiał się na wciągnięciu flagi na maszt w siedzibie klubu, czyli na otwarciu sezonu żeglarskiego. Akt ten miał charakter bardzo uroczysty, a sam prezydent występował w stroju klubowym, otoczony swiątą zamkową i przedstawicielami rządu. Szczególnie uroczystości obchodzono w YKP Święto Morza 27–28 czerwca 1933 roku.

<http://www.spala.pl/historia/konferencja2006/chelmecki.html>, 15 kwietnia 2012.

AKADEMICKI ZWIĄZEK SPORTOWY
KLUB UCZELNIANY POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ
POZNAŃ, UL. ZAMENHOFA - DOM STUDENCKI „TYTAN” TEL. 740 71

L. dz. 19/70 POZNAŃ, dnia 28.XI.1970r.

Szanowny Panie,

Jesteśmy sekcją żeglarską zrzeszającą studentów Politechniki Poznańskiej. Nasza działalność obejmuje turystykę żeglarską śródlądową i morską. Oprócz tego staramy się aby członkowie sekcji poznali problemy morza, żeglarstwa w szerszym pojęciu.

Organizujemy wystawy marynistyczne, spotkania z osobami, które mają duże doświadczenia o przeszłości żeglarstwa w Polsce. Dla nas młodych ludzi jest to interesujące szczególnie jeżeli dowiadujemy się o tym bezpośrednio z ust ludzi, którzy to przeszli i sami się tym zajmowali.

Adres Pana otrzymaliśmy od osoby będącej na zorganizowanej przez nas wystawie pt. „Mariusz Zaruski-żeglarz, taternik, wychowawca”. Chcielibyśmy Pana zaprosić na spotkanie z żeglarzami-studentami.

W przypadku zgody uprzejmie prosimy o podanie proponowanego terminu i warunków spotkania abyśmy mogli wcześniej przygotować spotkanie, z żeglarskim pozdrowieniem

SEKCJA ŻEGLARSKA AZS-ZWP
Politechniki Poznańskiej
Poznań, Zamienhofa 7, tel. 740-71

Komandor Sz.
/Leszek Jurdziński/

Zaproszenie dla Adama Wolffa (1899–1984), historyka, archiwisty, działacza sportowego, od Akademickiego Związku Sportowego Klubu Uczelnianego Politechniki Poznańskiej na spotkanie ze studentami żeglarzami; Adam Wolff reprezentował Polskę w żeglarstwie podczas IO w Amsterdamie (1928); był członkiem żeglarskiego Yacht Klubu Polskiego oraz współautorem podręcznika dla instruktorów *Szkolenie żeglarskie na stopień żeglarza i sternika jachtowego (wskazówki dla instruktorów)*; po 2. wojnie światowej został członkiem Instytutu Historii Kultury Materialnej PAN oraz Prezydium Komisji Turystyki Żeglarskiej, 1970, Materiały Adama Wolffa, APAN, III-226, j. 85, k. 14

YACHT KLUB POLSKI
Yacht Club of Poland
Warszawa

Warszawa, dnia 14.X. 1975 roku

Kol.
Adam Wolff

Zarząd Yacht Klubu Polski - Warszawa uprzejmie zaprasza na UROCZYSTO ZAKOŃCZENIE LETNIEGO SEZONU NAWIGACYJNEGO które odbędzie się dnia 26 października 1975 /niedziela/ o godzinie 16⁰⁰ na terenie Ośrodka YKP w Warszawie ul. Miodoszyńska 377.

W programie przewidujemy uroczyste opuszczenie bandery oraz spotkanie reprezentacji gości i członków i członkini i członkini zawodniczek Klubu na wieczorku tanecznym przy kawie, herbacie i ciastkach.

Sekretarz Główny YKP
Janusz Niedzielski

V-Komisarz YKP
Roman Bajarski

Zaproszenie Yacht Klubu Polskiego dla Adama Wolffa na uroczyste zakończenie letniego sezonu nawigacyjnego, 1975, Materiały Adama Wolffa, APAN, III-226, j. 93, k. 87



Parada Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego (rok założenia 1878), pierwszej funkcjonującej do dziś organizacji sportowej na ziemiach polskich; rozwijało ono w warunkach niewoli działalność społeczną, kulturalną, narodową i towarzyską wśród ludności polskiej; pierwszym prezesem Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego został Henryk Stankiewicz; Warszawskie Towarzystwo Wioślarskie miało swą pierwszą przystań u wylotu ul. Bednarskiej, od 1929 roku przy ul. Wioślarskiej 6 (najnowocześniejsza wówczas przystań wioślarska w Europie), potem też przy ul. Warszawskiej 1 w Zegrzu; siedziba mieściła się przy ul. Foksal 19 (od 1897), obecnie też przy ul. Zaruskiego 12 (od 1962), gdzie prowadzona jest działalność w zakresie wioślarstwa, żeglarstwa i wyścigów motorowodnych; celem Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego było zachęcanie ludności miejscowej do jazdy na łodziach wiosłowych i żaglowych, jako też na statkach parowych; oprócz wioślarstwa przewidywano uprawianie łyżwiarstwa, gimnastyki, pływania, kolarstwa, szermierki, później również kajakerstwa i żeglarstwa; na IO w Los Angeles (1932) osady Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego – dwójka ze sternikiem i czwórka ze sternikiem – zdobyły srebrny i brązowy medal, 1916, Materiały Józefa Helczyńskiego, APAN, 25, j. 43, k. 20

*Płyn, pieśni, po wodzie, ach po wodzie.
Łącz dłonie ku zgodzie, ku zgodzie.*

Hasło wioślarzy kaliskich, słowa i muzyka Tadeusz Joteyko (1872–1932), kompozytor, pedagog, dyrektor Towarzystwa Muzycznego w Łodzi i w Kaliszu, dyrygent Filharmonii Warszawskiej; Tadeusz Joteyko napisał ten hejnał w 1904 roku z okazji 10-lecia powstania Kaliskiego Towarzystwa Wioślarzy.

<http://www.info.kalisz.pl/ktw/roz3.html>, 15 kwietnia 2012.



Zwycięska osada wioślarska mężczyzn Bydgoskiego Towarzystwa Wioślarskiego (rok założenia 1920), którego pierwotna nazwa to Towarzystwo Wioślarzy „Tryton” Bydgoszcz, 1922, Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 230, k. 19



Zwycięska osada wioślarska kobiet, która wygrała zawody wioślarskie w Bydgoszczy, 1923, Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 230, k. 17

„Ten wielki korowód statków, łodzi, kajaków i żaglówek, które widziałem [Ignacy Mościcki] wczoraj na Wiśle, świadczy, że zrobiliśmy w tej dziedzinie wielkie postępy w ciągu kilkunastu lat ostatnich, że rozumiemy zadania, jakie nas czekają na morzu, i że planowo i masowo sposobiliśmy się do nich”. Komentarz do tych słów wpływowego miesięcznika „Sport Wodny” był jednoznaczny. Nikt po tych słowach prezydenta – według przekonania Redakcji – nie może sobie pozwolić na lekceważenie osób uprawiających sporty wodne i podważać ich rolę w wielkim patriotycznym zadaniu przygotowania dla Polski nowego typu ludzi, „którzy zapewnią ojczyźnie szersze horyzonty rozwoju”. Komentarz odsłania utrwalone wówczas przekonanie, że społeczeństwo nadal niedostatecznie akceptuje tę dziedzinę.

<http://www.spala.pl/historia/konferencja2006/chelmecki.html>, 15 kwietnia 2012.



Widok na trybuny w Bydgoszczy, skąd podziwiano zmagania wioślarskie o mistrzostwo Europy na torze regatowym w Brelyujściu zbudowanym z inicjatywy i środków Bydgoskiego Towarzystwa Wioślarskiego; w zawodach tych Polacy zdobyli brązowy medal, 1929, Materiały Mieczysława Orłowicza, APAN, III-92, j. 134, k. 231



Pismo Polskiego Związku Żeglarskiego dotyczące wydania podręcznika Adama Wolffa Szkolenie żeglarskie na stopień żeglarza i sternika jachtowego (wskazówki dla instruktorów), 1958, Materiały Adama Wolffa, APAN, III-226, j. 84, k. 14